Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru, judecător – Sîrbu Victor
Dosarul nr. 3a-1312/25
2-23137159-02-3a-11042025

D E C I Z I E
dispozitiv

11 martie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina

a examinat în ședință publică, apelul declarat de avocatul Corceac Sorin în interesele lui Diaconu Dorel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 10 decembrie 2024, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Diaconu Dorel împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, terți Forneac Alexei, Grecu Ghenadie, Ivanița Igor, Rusnac Vadim și Cerneavschi Sergiu cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea la locul de muncă și încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Corceac Sorin în interesele lui Diaconu Dorel.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 10 decembrie 2024.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,

judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru, judecător – Sîrbu Victor
Dosarul nr. 3a-1312/25
2-23137159-02-3a-11042025

D E C I Z I E

11 martie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina

examinând în ședință publică, apelul declarat de avocatul Corceac Sorin în interesele lui Diaconu Dorel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 10 decembrie 2024, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Diaconu Dorel împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, terți Forneac Alexei, Grecu Ghenadie, Ivanița Igor, Rusnac Vadim și Cerneavschi Sergiu cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, restabilirea la locul de muncă și încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă,

a c o n s t a t a t :

Pretențiile din acțiune

La 22 septembrie 2023, Diaconu Dorel a depus acțiune în instanța de judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, terți Forneac Alexei, Grecu Ghenadie, Ivanița Igor și Rusnac Vadim, solicitând:

- anularea ordinului Ministrului Afacerilor Interne al Republicii Moldova nr. 116ef din 24 august 2023 „Cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați ai Poliției de Frontieră din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne" în partea aplicării sancțiunii disciplinare în privința lui Diaconu Dorel;
- restabilirea lui Diaconu Dorel, în funcția de ofițer superior operativ de serviciu al Serviciului dispecerat al Centrului Regional de Coordonare al Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră;
- obligarea angajatorului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al MAI de a achita salariul mediu restant pentru perioada absenței forțate de la muncă în perioada din 24 august 2023 până la data restabilirii efective în funcție;
- compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii înaintate s-a indicat că Diaconu Dorel a activat în cadrul organelor subordonate MAI din 25 august 1997 în diverse funcții, la 12 ianuarie 2023 acesta fiind transferat în funcția de ofițer superior operativ de serviciu al Serviciului dispecerat al Centrului Regional de Coordonare al Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

Pe parcursul activității sale acesta nu a fost vreodată supus sancțiunilor disciplinare și nici nu a fost supus vreunor anchete de serviciu, a dat dovadă de calități profesionale și și-a exercitat conștiincios atribuțiile.

În baza raportului din 30 iunie 2023 și a indicației din 03 iulie 2023, nr. 4/1415int., s-a dispus inițierea anchetei de serviciu pe marginea incidentului petrecut la 30 iunie 2023 în incinta Aeroportului Internațional Chișinău, iar la 17 iulie 2023, reclamantul a fost audiat de către reprezentantul autorității publice, oferind explicații aferente incidentului vizat și acțiunilor sale.

La 28 iulie 2023, Ministrul Afacerilor Interne a aprobat raportul cu privire la rezultatul anchetei de serviciu aferent incidentului din 30 iunie 2023, produs la Aeroportul Internațional Chișinău, prin care s-a recomandat sancționarea disciplinară a reclamantului cu concedierea din funcția publică cu statut special.

Încheierea respectivă nu a fost adusă la cunoștința reclamantului, contrar dispozițiilor conținute chiar în încheierea respectivă, reclamantul luând cunoștință cu aceasta doar după oferirea la solicitare a materialelor dosarului administrativ.

La 24 august 2023, în afara orelor de lucru, reclamantului i s-a comunicat despre concedierea sa din funcția deținută în baza ordinului Ministrului Afacerilor Interne, fără prezentarea copiei acestui ordin și fără oferirea unei copii a acestuia.

Din aceste considerente, la 28 august 2023 reclamantul a solicitat eliberarea copiilor ordinului prin care s-a dispus concedierea sa și a actelor aferente, iar după achitarea taxei de 503 lei, acestuia i-au fost eliberate fotocopiile actelor din dosarul administrativ.

Astfel, reclamantul a aflat că în temeiul ordinului Ministrului Afacerilor Interne nr. 116ef din 24 august 2023 (pct. 6), acesta a fost sancționat disciplinar cu concediere din funcția publică cu statut special, cu achitarea compensațiilor bănești pentru concediile neutilizate și reținerea, după caz, a costului restant al echipamentului pentru încălcarea art. 12 alin. (1) lit. b), c), d), e) și m) din Legea nr. 283/2011 cu privire la Politia de Frontieră, art. 50 lit. b), c), d), și e) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pct. 7 subpct. 1), 2), 4), 7) și 8) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629/2017, pct. 15 subpct. 2), 3), 5), și 7) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Sectorului Poliției de Frontieră „Aeroportul Internațional Chișinău” al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, aprobat prin Ordinul IGPF nr. 483/2019, pct. 11.2, 11.3, 11.1.8, 11.2.1, 11.2.5, 11.2.7, 11.3.5 și 11.3.8 din fișa postului, fapte manifestate la 30 iunie 2023 prin ducerea în eroare a conducerii Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău privind declanșarea semnalelor de intervenție, lipsa informării conducerii Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră despre declanșarea semnalului „Capcan”, emis de către Dispeceratul Central Aeroportuar, lipsa schimbului de informații despre situația operațională, precum și menținerea contactelor de serviciu cu autoritățile partenere, reacționarea operativă la schimbările situației din zona de frontieră, ce impune întreprinderea măsurilor necesare, organizarea asigurării informaționale a efectivului în cazul incidentului produs, ordinul fiind emis în temeiul art. 38 alin. (1) lit. j) (pentru comiterea unei încălcări grave) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

De altfel, reclamantul a susținut că atât în încheierea cu privire la rezultatul anchetei de serviciu, cât și în ordinul contestat, au fost enumerate un șir de norme și pretinse încălcări, dar se indică explicit în ce mod încălcările imputate reclamantului se raportează la situația de fapt existentă la data realizării incidentului din 30 iunie 2023 și la posibilitățile fizice ale reclamantului de a acționa în modul incriminat.

Astfel, deși reclamantul deținea funcția de ofițer superior operativ de serviciu al Serviciului dispecerat al Centrului Regional de Coordonare al Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, acestuia i se impută comiterea încălcărilor fișei postului de ofițer operativ de serviciu al Serviciului dispecerat, ce nu corespunde funcției deținute de către reclamant, astfel încât fișa postului invocată de emitentul ordinului contestat nu este aplicabilă reclamantului, iar o altă fișă de post, ce ar corespunde funcției deținute, acesta nu a contrasemnat și nu i-a fost adusă la cunoștință.

Prin urmare, imputarea încălcării unor atribuții improprii funcției deținute de către reclamant denotă nulitatea și netemeinicia ordinului contestat.

Acest aspect este relevant în contextul în care reclamantului i se incriminează ducerea în eroare a conducerii Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău cu privire la declanșarea semnalelor de intervenție, avându-se în vedere, probabil, semnalul „Vultur”.

Or, reclamantul nu deținea competență de a declanșa semnatul indicat, iar indicații cu privire la declanșarea acestuia de la șeful său nu a primit, informându-l pe acesta doar despre declanșarea de către Dispeceratul Central Aeroportuar a semnalului „Capcan”.

La fel, consideră că nu este clară învinuirea cu privire la lipsa informării conducerii Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră despre declanșarea semnalului „Capcan”, emis de către Dispeceratul Central Aeroportuar în contextul în care chiar șeful Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău confirmă că a fost notificat de către reclamant despre declanșarea semnalului „Capcan”.

De asemenea, pentru a pretinde că reclamantul ar fi comis abaterea disciplinară prin lipsa schimbului de informații despre situația operațională, precum și menținerea contactelor de serviciu cu autoritățile partenere, reacționarea operativă la schimbările situației din zona de frontieră, ce impune întreprinderea măsurilor necesare și organizarea asigurării informaționale a efectivului în cazul incidentului produs, emitentul urma să specifice cert care anume acțiuni au fost omise în sensul invocat de emitent de a fi întreprinse de către reclamant în scopul determinării dacă acesta a fost obligat să le realizeze și nu le-a realizat din culpă.

Or, în contextul expus supra, consideră relevant și faptul că în cadrul Serviciului dispecerat al Centrului Regional de Coordonare al Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră urmau să activeze concomitent cel puțin doi colaboratori, inclusiv un ofițer operativ de serviciu, fapt ce urma a fi asigurat de către angajator, însă la data producerii incidentului vizat, în Serviciul dispecerat activa doar reclamantul, care

exercita funcția de ofițer superior operativ de serviciu al Serviciului dispecerat al Centrului Regional de Coordonare al Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

Acest aspect este relevant în contextul în care nici în cadrul anchetei de serviciu, nici la emiterea ordinului contestat nu s-a dat apreciere dacă în contextul acțiunilor realizate de fapt de către reclamant acesta ar fi dispus fizic de posibilitatea de a mai exercita și alte acțiuni în contextul insuficienței cadrelor la fața locului, deoarece doar în aceste circumstanțe faptele incriminate reclamantului ar fi putut încadrate în noțiunea de abatere disciplinară.

Totodată, reclamantul consideră că această concluzie este fortificată prin aceea că art. 57 al Legii nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, atribuie la categoria abaterilor disciplinare doar acțiunile sau inacțiunile funcționarului public cu statut special, săvârșite cu vinovăție, care încalcă prevederile legilor, ale altor acte normative, restrângerile, regimul de interdicții și incompatibilități din prezenta lege, cerințele din fișa postului, astfel încât neexaminarea în cadrul anchetei de serviciu și la emiterea ordinului contestat a vinovăției reclamantului și a gradului acesteia denotă, prin prisma prezumției nevinovăției, garantate de art. 21 al Constituției Republicii Moldova, atât neîncadrarea ordinului contestat în exigențele legale, în special ale art. 59 alin. (5) al Legii citate, pct. 47, 48, 65, 75 ale Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, dar și ale art. 89 alin. (2) din Codul muncii.

Or, având în vedere că normele pertinente citate impun expres angajatorului/persoanei abilitate obligația de a specifica în ordinul de sancționare probele ce confirmă vinovăția persoanei și circumstanțele atenuante, toate lipsă în ordinul contestat, este evident că în iminența în care din cauza măsurilor realizate de către reclamant acesta nu a dispus de posibilitatea fizică de a realiza suplimentar și alte acțiuni pretinse, dar nespecificate, de către angajator, este cert că acesta nu a comis cu vinovăție abaterea disciplinară imputată.

Sub acest aspect menționează că după producerea incidentului vizat, reclamantul a fost antrenat în multiple convorbiri telefonice la 4 aparate de telefon, a primit indicația de a raporta fiecare 30 de secunde despre mișcările persoanei suspecte și locul aflării acesteia, să interacționeze și să ofere răspunsuri și explicații colaboratorului „Fulger”, să elibereze echipamente și mijloace speciale, acțiuni pe care era nevoit să le realizeze de unul singur din considerentul că angajatorul nu a asigurat la locul de serviciu numărul necesar de persoane pentru realizarea mai multor acțiuni, decât cele realizate de către reclamant.

De asemenea, reclamantul consideră cert că incriminarea unor omisiuni, pe care acesta nici nu le putea realiza, contravine atât scopului actelor normative ce oferă

angajatorului dreptul de sancționare disciplinară a funcționarului cu statut special, cât și noțiunii de abatere disciplinară.

La fel, subliniază că necesitatea anulării ordinului contestat survine și ca urmare a omisiunii emitentului acestuia de a specifica în ordinul contestat și consecințele prejudiciabile ale faptelor imputate reclamantului. Or, este indubitabil că acțiunile realizate de către reclamant, la fel ca și potențialele inacțiuni invocate de pârât în ordin, nu sunt în nici o legătură cauzală cu consecințele tragice ale incidentului vizat, iar aportul acestuia la finalizarea incidentului, precum și consecințele pretinselor fapte ilicite incriminate nefondat reclamantului nu au fost examinate, contrar exigențelor legale.

Astfel, reiterează că potrivit pct. 94 al Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, concedierea este apreciată ca fiind o măsură disciplinară extremă, ce se aplică pentru comiterea unei abateri disciplinare grave.

Subsecvent, deoarece legiuitorul nu a determinat expres modalitatea de stabilire a gravității faptei imputate, aceasta poate fi dedusă din cerințele instituite de cadrul normativ pertinent ce reglementează constatarea abaterilor disciplinare și sancționarea disciplinară a funcționarilor, ce impune sarcina probării de către angajator a următoarelor aspecte: împrejurările în care a fost săvârșită abaterea disciplinară; cauzele ce au determinat comiterea abaterii disciplinare; gravitatea abaterii disciplinare; consecințele abaterii disciplinare; gradul de vinovăție al persoanei învinuite de comiterea abaterii disciplinare; preocuparea pentru înlăturarea consecințelor faptei imputate și; aprecierea activității anterioare a funcționarului public cu statut special.

Din sensul Legii reiese că doar examinarea tuturor cerințelor nominalizate, oferirea unei aprecieri explicite fiecărui aspect și probarea încadrării faptelor imputate și a gradului de vinovăție a funcționarului permite angajatorului/persoanei abilitate să aplice sancțiunea disciplinară extremă în forma concedierii, astfel încât omisiunea de a se expune asupra fiecărei cerințe în parte în ordinul privind aplicarea sancțiunii disciplinare denotă că ordinul emis astfel este contrară prevederilor Legii și, astfel, este pasibil de a fi anulat, condiție ce se întrunește în speță din cauza omisiunilor specificate supra.

Potrivit cadrului legal citat, anularea ordinului contestat în speță generează pentru angajator obligația de restabilire a reclamantului în funcția din care a fost concediat ca urmare a aplicării ilegale a sancțiunii disciplinare în forma extremă vizată în speță, în cazul reclamantului în funcția de ofițer superior operativ de serviciu al Serviciului dispecerat al Centrului Regional de Coordonare al Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

La fel, anularea ordinului de sancționare disciplinară a reclamantului instituie în obligația angajatorului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră obligația de a compensa reclamantului drepturile salariate neîncasate de acesta din cauza absenței forțate de la locul de muncă după adoptarea ordinului contestat și până la momentul restabilirii în funcție, precum și să compenseze alte prejudicii materiale și morale.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 10 decembrie 2024, cererea de chemare în judecată depusă de Diaconu Dorel a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la data de 26 decembrie 2024 (în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ) avocatul Corceac Sorin, acționând în interesele lui Diaconu Dorel, a contestat cu apel hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru, din 10 decembrie 2024, iar la 10 aprilie 2025 (în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ) a depus motivarea cererii de apel, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel apelantul a reflectat identic motivele de fapt și de drept expuse în cererea de chemare în judecată, or, în conformitate cu principiul economicității procesului și al conciziei actului jurisdicțional, instanța consideră inoportun de a reproduce exhaustiv toate argumentele de fapt și de drept invocate de părți, atât timp cât acestea au fost expuse în acțiune și au fost reflectate în partea introductivă.

De altfel, redarea integrală a susținerilor părților ar îngreuna nejustificat claritatea și accesibilitatea motivării, fără a aduce valoare suplimentară raționamentului juridic.

Totodată, în argumentarea cererii de apel s-a invocat că reieșind din materialele cauzei, angajatorul nu a analizat acțiunile efectiv realizate de apelant în raport cu posibilitatea sa fizică de a executa și alte sarcini, în condițiile în care acesta monitoriza simultan 56 de camere video ale securității aeronautice AIC și gestiona singur multiple activități operative. Printre acestea s-au numărat: analizarea imaginilor video ale incidentului, raportarea telefonică către conducere și Poliție, comunicarea cu serviciile de urgență și IGPF, coordonarea reprezentanților serviciilor implicate, transmiterea informațiilor operative și întocmirea rapoartelor oficiale. Or, toate aceste acțiuni au fost realizate individual, în contextul insuficienței de personal asigurate de angajator.

În aceste condiții, apelantul a invocat că imputarea unor omisiuni imposibil de realizat în mod obiectiv contravine noțiunii de abatere disciplinară și scopului normelor privind răspunderea disciplinară.

De asemenea, a subliniat că ordinul contestat nu conține o analiză cu privire la posibilitatea reală a apelantului de a îndeplini suplimentar alte atribuții și nici nu indică existența unui interval de timp în care acesta nu ar fi desfășurat activități de serviciu. Prin urmare, ordinul ar reprezenta o tentativă de transferare asupra apelantului a consecințelor insuficienței de personal din cadrul postului respectiv.

De asemenea, s-a menționat că potrivit structurii organizatorice, în cadrul serviciului dispecerat trebuiau să activeze concomitent cel puțin doi colaboratori, inclusiv un ofițer operativ de serviciu, însă la data incidentului apelantul activa singur. În opinia apelantului, nici ancheta de serviciu și nici ordinul contestat nu au examinat dacă acesta dispunea efectiv de posibilitatea fizică de a realiza alte acțiuni suplimentare, aspect esențial pentru existența unei abateri disciplinare.

Mai mult ca atât, apelantul a susținut că prima instanță a respins neîntemeiat aceste argumente, limitându-se la constatarea că acesta dispunea de mijloacele necesare, fără a analiza dacă, în contextul activităților efectiv desfășurate, exista posibilitatea reală de a întreprinde și alte acțiuni.

În continuare s-a invocat că art. 57 din Legea nr. 288/2016 califică drept abatere disciplinară doar faptele săvârșite cu vinovăție, însă angajatorul nu a examinat și nu a demonstrat existența vinovăției apelantului, or actul contestat nu conține probe cu privire la vinovăția și circumstanțele atenuante, contrar prevederilor legale aplicabile și principiului prezumției nevinovăției garantat de Constituție. În consecință, apelantul nu poate fi considerat vinovat de abaterea disciplinară imputată.

De asemenea, apelantul a invocat că ordinul contestat nu indică nici consecințele prejudiciabile concrete ale faptelor imputate și nici existența unei legături cauzale între pretinsele inacțiuni și consecințele tragice ale incidentului, respectiv apelantului nu i-au fost comunicate informații cu privire la statutul făptuitorului și că angajatorul nu a analizat fluxul de pasageri sau numărul persoanelor ce necesitau monitorizare, pentru a determina posibilitatea reală a apelantului de a efectua acțiunile pretinse.

În context, s-a susținut că sancțiunea concedierii, calificată de legislație drept măsură disciplinară extremă, putea fi aplicată doar după examinarea completă a tuturor circumstanțelor relevante, inclusiv gravitatea faptei, consecințele acesteia, gradul de vinovăție, cauzele abaterii și activitatea anterioară a funcționarului, cu toate acestea, ordinul contestat nu conține o asemenea analiză, ceea ce îl face contrar prevederilor legale și pasibil de anulare.

Complementar, apelantul a invocat că la data incidentului, activase peste norma lunară de muncă, aspect ignorat de angajator. De asemenea, a susținut că ulterior incidentului a fost supus unor verificări suplimentare fără rezultat, ceea ce ar demonstra caracterul tendențios al acțiunilor angajatorului.

Argumentele participanților în cadrul ședinței de judecată

În ședința de judecată, apelantul Diaconu Dorel și reprezentantul apelantului, avocatul Corceac Sorin, au susținut argumentele invocate în apel și au solicitat admiterea acestuia precum a fost formulat.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră – Garbuz Eugen, a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea fără modificări a hotărârii primei instanțe.

Reprezentantul intimatului Ministerului Afacerilor Interne – Scaleţchi Vasile, a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea fără modificări a hotărârii primei instanțe.

Terții Forneac Alexei, Grecu Ghenadie, Ivanița Igor și Rusnac Vadim, nu s-au prezentat și nu au solicitat amânarea sau examinarea cauzei în lipsă, motiv din care, pornind de la reglementările art. 239 alin. (2) Cod administrativ, Completul judiciar a dispus judecarea cauzei în absența participanților neprezenți.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d)

constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în

termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând lucrările cauzei în coroborare cu înscrisurile dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: - ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; - ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; - între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; - la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; - acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; - acțiunea nu a fost semnată și depusă în interesele lui Diaconu Dorel, iar reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării admisibilității fiind depășită, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, conform art. 219 alin. (1) - (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din

acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din lucrările cauzei rezultă că Diaconu Dorel a activat în calitate de ofițer superior operativ de serviciu al Serviciului dispecerat al Centrului Regional de Coordonare al Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

La data de 30 iunie 2023, în incinta Aeroportului Internațional Chișinău s-a produs un incidentul soldat cu decesul unor angajați.

Ulterior, la 03 iulie 2023, în temeiul raportului de autosesizare nr. 4/1415 int., conducerea Ministerului Afacerilor Interne a dispus Serviciului protecție internă și anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne, inițierea anchetei de serviciu, în vederea elucidării circumstanțelor evenimentelor din 30 iunie 2023, produse în Aeroportul Internațional Chișinău, soldate cu decesul angajatului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne - ***** și inspectorului securității aeronautice *****.

Prin ordinul ministrului afacerilor interne nr. 116 ef. din 24 august 2023 „Cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați ai Poliției de Frontieră din cadrul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne”, Diaconu Dorel a fost sancționat disciplinar cu concediere din funcția publică cu statut special, cu achitarea compensațiilor bănești pentru concediile

neutilizate și reținerea, după caz, a costului restant al echipamentului pentru încălcarea art. 12 alin. (1) lit. b), c), d), e) și m) din Legea nr. 283/2011 cu privire la Politia de Frontieră, art. 50 lit. b), c), d), și e) din Legea nr. 288/2016 „privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne”, pct. 7 subpct. 1), 2), 4), 7) și 8) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne (aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629/2017), pct. 15 subpct. 2), 3), 5), și 7) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Sectorului Poliției de Frontieră „Aeroportul Internațional Chișinău” al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră (aprobat prin Ordinul IGPF nr. 483/2019), pct. 11.2, 11.3, 11.1.8, 11.2.1, 11.2.5, 11.2.7, 11.3.5 și 11.3.8 din fișa postului.

Astfel, invocând dezacord cu actul administrativ defavorabil, Diaconu Dorel a depus prezenta cerere de chemare în judecată.

Fiind învestită cu judecarea prezentei cauze, Judecătoria Chișinău sediul Centru, prin hotărârea din 10 decembrie 2024 a respins acțiunea.

Completul judiciar constată că hotărârea instanței de fond este întemeiată, a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

În materie de drept, conform art. 86 alin. (1) lit. p) din Codul muncii, desfacerea din inițiativa angajatorului a contractului individual de muncă pe durată nedeterminată, precum și a celui pe durată determinată - se admite pentru încălcarea gravă, chiar și o singură dată, a obligațiilor de muncă.

Potrivit art. 204 alin. (1) Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică de organul căruia i se atribuie dreptul de angajare (alegere, confirmare sau numire în funcție) a salariatului respectiv.

În conformitate cu art. 208 alin. (1) Codul muncii, până la aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul este obligat să ceară în scris salariatului o explicație scrisă referitor la fapta comisă. Explicația cu privire la fapta comisă poate fi prezentată de către salariat în termen de 5 zile lucrătoare de la data solicitării. Refuzul de a prezenta explicația cerută se consemnează într-un proces-verbal semnat de un reprezentant al angajatorului și un reprezentant al salariaților.

Potrivit art. 209 alin. (1) Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică, de regulă, imediat după constatarea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de o lună din ziua constatării ei, fără a lua în calcul timpul aflării salariatului în concediul anual de odihnă, în concediul de studii sau în concediul medical.

În temeiul art. 210 alin. (1) lit. a), b), c) Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin (dispoziție, decizie, hotărâre), în care se indică în mod obligatoriu: temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii; termenul în care sancțiunea poate fi contestată; organul în care sancțiunea poate fi contestată.

Totodată, cu referire la normele aplicabile cazului dat, potrivit prevederilor art. 38 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 288/2016, raportul de serviciu al funcționarului public cu statut special, poate să înceteze pentru încălcări repetate ale disciplinei de serviciu pe parcursul unui an sau pentru comiterea unei încălcări grave.

Conform art. 50 lit. b), c), d), și e) Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 „privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne", funcționarul public cu statut special are obligația să acționeze cu competență, responsabilitate și devotament pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, pentru protejarea și promovarea valorilor și intereselor naționale ale Republicii Moldova, inclusiv în condițiile în care viața, sănătatea și bunurile sale sunt amenințate; - să respecte jurământul depus și normele deontologice; - să fie disciplinat și vigilent, să manifeste inițiativă și perseverență, să-și consacre activitatea profesională îndeplinirii competente, integre, corecte și conștiincioase a atribuțiilor de serviciu; - să respecte principiile, normele și regulile activității profesionale.

Reieșind din prevederile art. 57 din același act normativ, se consideră abateri disciplinare acțiunile sau inacțiunile funcționarului public cu statut special, săvârșite cu vinovăție, care încalcă prevederile legilor, ale altor acte normative, restrângerile, regimul de interdicții și incompatibilități din prezenta lege, cerințele din fișa postului.

Potrivit art. 58 alin. (1) din Legea nr. 288/2016, în funcție de gravitatea faptelor comise și gradul de vinovăție, funcționarului public cu statut special i se pot aplica următoarele sancțiuni disciplinare: a) avertisment; b) mustrare; c) mustrare aspră; d) retrogradare cu un grad special; e) retrogradare în funcție; f) concediere din funcția publică cu statut special.

De asemenea, conform pct. 7 subpct. 1), 2), 4), 7) și 8) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne (aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629/2017), funcționarul public cu statut special este obligat: să execute strict și corect prevederile actelor normative; - să respecte disciplina de serviciu; - să manifeste un comportament curajos în situațiile ce reclamă necesitatea protecției vieții, sănătății și proprietății oamenilor; - să fie disciplinat și vigilent, să manifeste inițiativă și perseverență, să își consacre activitatea profesională îndeplinirii competente, corecte și conștiincioase a atribuțiilor de serviciu; - să respecte principiile, normele și regulile activității profesionale.

Conform pct. 7 subpct. 1) - 3) al Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne (aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409/2017), funcționarul este obligat să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, drepturile și libertățile fundamentale ale omului, să fie loial

instituției din care face parte; - să respecte jurământul depus și normele deontologice; - să respecte principiile, normele și regulile activității profesionale; - să manifeste un comportament integru în activitatea publică și în viața personal; - să dea dovadă de demnitate în calitatea sa de funcționar public cu statut special.

Subsecvent, conform condițiilor pct. 47 în coroborare cu pct. 50 din Statut, în urma unei petiții, informații, sesizări, demers, comunicări sau a altor date privind eventuale abateri disciplinare, angajatorul poate dispune inițierea unei anchete de serviciu.

Potrivit pct. 48 din Statutul sus-menționat, sarcinile anchetei de serviciu sunt: examinarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor abaterilor disciplinare comise de către funcționari; stabilirea cauzelor și condițiilor care au condus la comiterea abaterilor disciplinare; identificarea persoanelor vinovate și asigurarea aplicării corecte a legislației în vigoare, pentru ca fiecare persoană care a comis abateri disciplinare să fie sancționată potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere.

Iar reieșind din prevederile pct. 92-94 din Statut, gravitatea abaterii disciplinare se determină în funcție de consecințele acesteia. Sancțiunile disciplinare mai aspre se aplică pentru abaterile disciplinare grave sau repetate comise în exercițiul funcției sau în grup. Concedierea este o măsură disciplinară extremă și se aplică pentru încălcări sistematice ale disciplinei de serviciu sau pentru comiterea unei abateri disciplinare grave.

În completare, conform pct. 39 din Statut, se consideră abatere disciplinară fapta (acțiune sau inacțiune) a funcționarului săvârșită cu vinovăție prin care au fost încălcate prevederile prezentului Statut disciplinar, ale actelor normative în vigoare, restrângerile, interdicțiile și incompatibilitățile statuate de legislația în vigoare, ordinele și dispozițiile superiorilor, regulamentul intern sub a căror incidență se înscrie specificul funcției, precum și cerințele fișei postului deținut.

Or, conform pct. 40 alin. (6) din Statutul disciplinar, în funcție de gravitatea faptelor comise și gradul de vinovăție, funcționarului i se pot aplica mai multe sancțiuni disciplinare, printre care - concedierea.

Din conținutul normelor de drept enunțate supra se atestă că angajatorul, este în drept să sancționeze disciplinar salariații, optând pentru una dintre sancțiunile disciplinare, în condițiile legii, în cazul comiterii unei abateri disciplinare. La aplicarea sancțiunii disciplinare, angajatorul trebuie să țină cont de gravitatea abaterii disciplinare comise și de alte circumstanțe obiective.

În sensul normelor citate supra, Completul specializat relevă că în cadrul anchetei de serviciu s-a constatat că la 30 iunie 2023, ora 14:48, cetățeanul Republicii Tadjikistan - ***** a sosit pe teritoriul Republicii Moldova în Aeroportul Internațional Chișinău, cursa aeriană Istanbul - Chișinău nr. 5F 328.

Urmare a prezentării la linia de control a documentelor străinului i-a fost refuzată intrarea pe teritoriul Republicii Moldova și atribuit statut de persoană inadmisibilă de către angajații IGPF al MAI.

La ora 17:13, fiind în sala de sosiri din Aeroportul Internațional Chișinău, fără a manifesta în prealabil comportament agresiv, prin surprindere ***** a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea capului angajatului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră - *****, după care imediat l-a deposedat de arma din dotare cu care a efectuat împușcături în direcția corpului și a capului polițistului de frontieră. Tot în acest timp, agentul de securitate aeronautică al ÎS „Aeroportul Internațional Chișinău” - ***** a intervenit pentru imobilizarea atacatorului, însă a fost împușcat mortal la fața locului.

Ulterior, la ora 17:14, la incident au intervenit angajații Inspectoratului național de securitate publică al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, Ciocoi Andrei și Guzun Vitalie, care au aplicat arma din dotare asupra individului înarmat, după care au blocat accesul în sala de sosiri din Aeroportul International Chișinău.

În intervalul orelor 18:16 - 18:20, subdiviziunile specializate din cadrul IGP al MAI și Serviciului de Informații și Securitate au realizat operațiunea de asalt, în rezultatul căreia cetățeanul Republicii Tadjikistan - ***** a fost imobilizat.

Contextual, reieșind din prevederile pct. 15 subpct., 2), 3), 5) și 7) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Sectorului Poliției de Frontieră „Aeroportul Internațional Chișinău” al IGPF (aprobat prin Ordinul IGPF nr. 483/2019), Centrul regional de coordonare (în cadrul căruia activa Diaconu Dorel) are atribuții exprese de colectare, procesare și diseminare a informației operaționale, asigurarea schimbului de informații și cooperării între SPF AIC și alte organe, contribuirea la gestionarea eficace a forțelor și mijloacelor SPF AIC în cadrul operațiunilor și coordonarea măsurilor necesare din domeniul menținerii și creșterii capacității de reacție a subdiviziunilor SPF AIC în cazul apariției situațiilor de criză frontalieră, precum și cu ocazia unor evenimente de amploare, atribuții care nu au fost îndeplinite corespunzător de către reclamant în situația de urgență creată.

În consecință, Completul de judecată constată demonstrat faptul că Diaconu Dorel, nu a întreprins măsurile necesare pentru informarea promptă și corectă conducerii Sectorului Poliției de Frontieră și a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră despre declanșarea semnalului „Capcan” de către Dispeceratul Central Aeroportuar, nu a asigurat schimbul operativ de informații despre situația creată și nu a organizat asigurarea informațională a efectivului în condițiile intervenției necesare.

Fapt prin care a încălcat prevederile art. 12 alin. (1) lit. b), c), d), e) și m) din Legea nr. 283 din 28 decembrie 2011 cu privire la Poliția de Frontieră și art. 50 lit. b), c), d) și e) din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, care prevăd obligațiile polițistului de frontieră de a acționa cu competență, responsabilitate și devotament pentru asigurarea ordinii publice.

De altfel, starea de fapt stabilită de autoritatea publică pârâtă în cadrul procedurii administrative demonstrează, în mod cert, existența elementelor constitutive ale abaterii disciplinare imputate funcționarului public cu statut special - Diaconu Dorel, acestea constituind temeiul aplicării sancțiunii disciplinare sub forma concedierii din funcția publică cu statut special, respectiv având calitatea de funcționar public cu statut special, în conformitate cu prevederile art. 50 lit. b), c), d) și e) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, precum și dispozițiile pct. 7 subpct. 1), 2), 4), 7) și 8) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, apelantul avea obligația să acționeze cu competență, responsabilitate și devotament pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, pentru protejarea și promovarea valorilor și intereselor naționale ale Republicii Moldova, inclusiv în condițiile în care viața, sănătatea și bunurile sale sunt amenințate, să-și consacre activitatea profesională îndeplinirii competente, integre, corecte și conștiincioase a atribuțiilor de serviciu, să respecte principiile, normele și regulile activității profesionale, etc.

În context, instanța consideră irelevant argumentul apelantului, precum că nu i s-ar fi constatat vinovăția și nu ar fi fost examinate toate circumstanțele cazului, reținând că în conformitate cu art. 57 din Legea nr. 288/2016, se consideră abateri disciplinare acțiunile sau inacțiunile funcționarului public cu statut special, săvârșite cu vinovăție, care încalcă prevederile legilor, ale altor acte normative, cerințele din fișa postului.

Or, în speță, vinovăția apelantului a fost stabilită prin analiza detaliată a acțiunilor acestuia în cadrul anchetei de serviciu, astfel că în cadrul audierii, Diaconu Dorel a recunoscut că a fost informat despre declanșarea semnalului „Capcan” de către Dispeceratul Central Aeroportuar, însă nu a informat conducerea IGPF despre acest fapt, limitându-se doar la comunicarea cu șeful SPF AIC, care la acel moment nu se afla în incinta aeroportului.

De asemenea, nu pot fi reținute alegațiile apelantului, precum că acestuia i se incriminează ducerea în eroare a conducerii Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău cu privire la declanșarea semnalelor de intervenție, avându-se în vedere, probabil, semnalul „Vultur”, pe care apelantul nu era îndreptățit să-l declanșeze, iar indicații în acest sens de la conducător nu a

primit, or fiind audiat în cadrul anchetei de serviciu, Diaconu Dorel a declarat că în jurul orei 17:17, a fost informat telefonic de către comisarul Ganțațuc Lilia, despre faptul că în sala de sosiri din Aeroportul Internațional Chișinău s-au auzit împușcături, după care acesta a verificat imaginile surprinse de camerele de supraveghere instalate la locul de muncă și a constatat producerea incidentului.

Imediat, a informat Serviciul național unic pentru apelurile de urgență 112 și Dispeceratul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

În același sens a menționat că ar fi dispus aplicarea semnalului special de intervenție „Vultur", însă în cadrul audierii suplimentare, a negat acest fapt, motivând că decizia cu privire la declanșarea semnalului special de intervenție aparține șefului subdiviziunii. Totodată, a declarat că a fost informat de către Dispeceratul central aeroportuar despre declanșarea semnalului „Capcan", fapt pe care nu l-a comunicat nimănui.

Cu referire la reacția SPF AIC al IGPF la incidentul tragic produs la 30 iunie 2023, în cadrul anchetei de serviciu s-a constatat că angajații subdiviziunii respective nu au fost informați despre declanșarea semnalelor de alarmă, iar o parte dintre aceștia au aflat despre incident de la pasageri sau colegi. Au fost transmise doar indicații privind evacuarea persoanelor, fără atribuirea unor sarcini concrete privind asigurarea ordinii și securității publice.

Astfel, din secvențele video examinate rezultă cu certitudine că asigurarea ordinii publice și blocarea accesului în sala de sosiri, unde se afla cetățeanul străin *****, au fost realizate exclusiv de către angajații Inspectoratului Național de Securitate Publică al Inspectoratului General al Poliției, în intervalul orar 17:18-17:30.

La rândul său, în explicațiile depuse, șeful SPF AIC al IGPF, comisar principal Zănoagă Radu, a declarat că la ora 17:00 a părăsit sediul subdiviziunii, iar în jurul orei 17:15, aflându-se pe strada Muncești din municipiul Chișinău, a fost informat telefonic de către comisarul Ganțațuc Lilia despre faptul că o persoană neadmisă pe teritoriul țării a aplicat arma asupra unui coleg. Acesta a declarat că i-a indicat imediat ca angajații înarmați să utilizeze arma din dotare împotriva atacatorului și să înceapă evacuarea persoanelor. Ulterior, a raportat incidentul șefului IGPF, Rosian Vasiloi, însă nu l-a informat despre declanșarea semnalelor speciale de intervenție. Totodată, a menționat că nu a primit careva indicații sau dispoziții din partea comisarului-șef Rosian Vasiloi.

La ora 17:20, Zănoagă Radu a contactat-o suplimentar pe Ganțațuc Lilia, care i-a comunicat că angajații SPF AIC al IGPF nu au acces în zona incidentului, întrucât aceasta era blocată de doi angajați ai INSP al IGP. La ora 17:30, acesta a ajuns la sediul SPF AIC al IGPF și a vizualizat imaginile video de pe camerele de supraveghere, iar comisarul Diacon Dorel i-a raportat despre punerea în aplicare a

semnalului special de intervenție „Vultur” și despre faptul că Aeroportul Internațional Chișinău a declanșat semnalul „Capcan”. Astfel, Zănoagă Radu nu a dispus personal declanșarea niciunui semnal special de intervenție.

De asemenea, Zănoagă Radu a declarat că informarea efectivului a fost asigurată de către Centrul Regional de Coordonare, conform listelor de înștiințare, fiind informat de către șeful de schimb, Ganțațuc Lilia.

Totuși, această informație nu corespunde realității, în pofida declarațiilor angajaților SPF AIC al IGPF aflați în serviciu la data de 30 iunie 2023, care au comunicat că nu au cunoscut măsurile ce urmau a fi întreprinse în afară de evacuarea personalului, iar acțiunile de asigurare a blocării accesului către atacator nu au fost realizate de nici un angajat din cadrul IGPF. Suplimentar Zănoagă Radu a declarat că nu cunoaște de ce efectivul nu a fost informat despre incident.

Totodată, potrivit pct. 11.2, 11.3, 11.1.8, 11.2.1, 11.2.5, 11.2.7, 11.3.5, 11.3.8 din Fișa postului funcției de ofițer operativ de serviciu al Serviciului Dispecerat al Centrului regional de coordonare al SPF AIC al IGPF, funcționarul monitorizează și coordonează activitatea privind schimbul de informații despre situația operațională, precum și menținerea contactelor de serviciu cu autoritățile partenere, reacționarea operativă la schimbările situației în zona de frontieră ce impune întreprinderea măsurilor necesare, întreprinderea măsurilor prevăzute de regulamentele interne pe semnalele emise de sistemele aflate în dotare, realizează măsuri de colectare, schimb de date și informații operaționale între autoritățile relevante din sistemul de coordonare a securității frontaliere în domeniul frontalier în scopul menținerii tabloului situațional în domeniul protecției și salvării vieților. Cunoaște ordinea stabilită și asigură legătura cu conducerea Sectorului Poliției de Frontieră și subdiviziunile SPF în orice condiții și situații, cât și organizează asigurarea informațională în cazul situațiilor de criză frontalieră, monitorizează evoluția evenimentelor la frontieră și informează operativ subdiviziunile tactice pentru întreprinderea măsurilor cu caracter de prevenire ori intervenție, organizează asigurarea informațională în cazul situațiilor de criză frontalieră, monitorizează informația privind semnalele de serviciu, comenzile și asigură realizarea măsurilor prevăzute în aceste scopuri.

Astfel, în circumstanțele expuse, nu pot fi acceptate susținerile lui Diaconu Dorel potrivit cărora i s-ar fi imputat încălcarea obligațiilor prevăzute de fișa postului pentru funcția de ofițer operativ de serviciu, deși acesta deținea funcția de ofițer operativ superior de serviciu în cadrul Serviciului Dispecerat al Centrului regional de coordonare al SPF AIC al IGPF.

De asemenea, nu poate fi reținut nici argumentul referitor la existența unei alte fișe de post corespunzătoare funcției deținute, care nu ar fi fost contrasemnată și adusă la cunoștința sa. În acest sens, este important de menționat că, în urma

comparării celor două fișe de post (pentru funcția de ofițer operativ și pentru cea de ofițer operativ superior) s-a constatat că între acestea nu există diferențe esențiale, cu excepția unor atribuții suplimentare prevăzute pentru funcția de ofițer operativ superior.

Referitor la pretinsa neconcordanță dintre funcția deținută și fișa postului invocată în ordinul de sancționare, instanța de apel atrage atenția că, deși reclamantul/apelantul susține că i-ar fi fost aplicate prevederi dintr-o fișă de post care nu corespundea funcției sale, din materialele cauzei rezultă că atribuțiile unui ofițer operativ de serviciu al Serviciului Dispecerat sunt aplicabile, prin extensie, și ofițerului superior operativ de serviciu, funcțiile respective fiind similare din perspectiva sarcinilor fundamentale, diferențiindu-se doar prin gradul de responsabilitate.

Mai mult, reclamantul/apelantul nu a contestat anterior aplicabilitatea acestor prevederi în activitatea sa zilnică, asumându-și implicit responsabilitățile specificate în fișa postului invocată.

În acest context, este de remarcat că prima instanță a dat o apreciere corespunzătoare susținerilor apelantului, potrivit cărora acesta nu putea fizic să realizeze alte acțiuni în contextul insuficienței de cadre și al faptului că în cadrul Centrului Regional de Coordonare al SPF AIC al IGPF, urmau să activeze concomitent cel puțin doi colaboratori, inclusiv un ofițer operativ de serviciu.

De altfel, cu privire la argumentul insuficienței de cadre, instanța a constatat că această circumstanță nu îl exonerează pe reclamant de responsabilitatea îndeplinirii obligațiilor sale fundamentale, cum ar fi informarea corectă și promptă a conducerii despre situația creată. Or, din probele administrate rezultă că reclamantul dispunea de mijloacele necesare pentru a efectua comunicarea cerută de normele care reglementează activitatea sa profesională.

Totodată, instanța remarcă faptul că, deși reclamantul/apelantul a susținut că s-ar fi aflat singur la dispecerat în ziua respectivă, nici această circumstanță nu îl exonerează de răspundere pentru neîndeplinirea atribuțiilor de bază ale funcției, cum ar fi informarea superiorilor despre declanșarea semnalului „Capcan” și colaborarea cu celelalte instituții implicate în gestionarea situației de criză.

În context, este de subliniat că reclamantul/apelantul a admis contradicții în declarațiile oferite anchetatorilor, afirmând inițial că ar fi pus în aplicare semnalul special de intervenție „Vultur”, pentru ca ulterior să nege acest fapt, inducând astfel în eroare conducerea SPF AIC într-un moment crucial pentru salvarea vieților omenești.

De asemenea, din împrejurările cauzei s-a constatat că apelantul nu a informat și nu a semnalat niciodată conducerea subdiviziunii sau a Inspectoratului General al

Poliției de Frontieră despre faptul că nu poate face față sarcinilor care îi reveneau potrivit legii precum și nu a raportat despre deficiențele relevate.

În același timp, Completul de judecată consideră că urmează a fi apreciate critic și alegațiile apelantului potrivit cărora instanța de fond nu ar fi supus unei analize acțiunile realizate efectiv de către apelant în raport cu posibilitatea fizică de a le realiza, invocându-se că acesta ar fi fost antrenat în activități impuse de exercitarea atribuțiilor funcționale.

Or, acțiunile indicate în prezentul apel reprezintă activități ce țin de exercitarea obișnuită a atribuțiilor de serviciu ale apelantului, fiind realizate într-un interval de peste o oră, și anume între orele 17:17, când a fost informat de către angajata Ganțațuc Lilia despre situația de criză creată și ora 18:20, când subdiviziunile specializate din cadrul Inspectoratului General al Poliției al MAI și ale Serviciului de Informații și Securitate au desfășurat operațiunea de asalt, în urma căreia cetățeanul străin a fost imobilizat.

În ceea ce privește susținerea referitoare la efectuarea înregistrărilor video de pe monitoare și plasarea acestora pe grupele de lucru, Completul de judecată reține că aceste înregistrări se efectuează în mod automatizat prin intermediul programelor echipamentelor instalate și utilizate în mod curent.

Nu poate fi reținută nici afirmația referitoare la efectuarea raportului telefonic la departamentul Poliției, întrucât explicațiile administrate în cauză demonstrează că apelantul a raportat incidentul doar Serviciului național unic pentru apelurile de urgență 112 și Dispeceratului Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

Totodată, în condițiile în care incidentul a fost raportat în această formă abia la ora 19:25, urmează a fi apreciate critic argumentele referitoare la culegerea textului, înregistrarea în Registrul R-2 cu expunerea detaliilor și remiterea raportului către IGPF.

Cu referire la susținerea apelantului potrivit căreia, este determinant faptul că emitentul ordinului contestat nu a examinat situația referitoare la fluxul de călători în AIC (la intrare, ieșire și aflați în terminal), precum și numărul persoanelor neadmise în țară, pentru a stabili posibilitatea reală de realizare a acțiunilor respective, instanța de apel atrage atenția că, în perioada estivală, cel mai mare flux de pasageri în cadrul Aeroportului Internațional Chișinău se înregistrează pe timpul nopții, iar în situația de criză din data de 30 iunie 2023 fluxul de pasageri nu era unul excesiv.

De asemenea, nu pot fi susținute nici alegațiile invocate în prezentul apel, potrivit cărora, în ziua producerii incidentului apelantul a activat cu mult peste regimul de ore reglementate. În acest sens, Instrucțiunea privind activitatea patrulei Poliției de Frontieră, aprobată prin Ordinul IGPF nr. 665/2018, prevede expres că planificarea activității de serviciu a angajaților SPF AIC al IGPF se realizează în

baza graficului de serviciu aprobat de șeful subdiviziunii, în regim de schimburi (12 ore serviciu/24 ore repaus și 12 ore serviciu/48 ore repaus), iar pe durata celor 12 ore de serviciu se emit două dispoziții privind planificarea angajaților.

De altfel, potrivit dispoziției de serviciu pentru data de 30 iunie 2023, programul apelantului a fost stabilit pentru intervalul orar 08:00 - 20:00.

În acest context, se reține că funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne este reprezentant al statului, iar natura distinctă a acestei profesii presupune condiții speciale de exercitare a atribuțiilor de serviciu și impune exigențe sporite față de capacitățile profesionale, fizice și psihice ale funcționarului public.

Suplimentar, cu referire la alegațiile reiterate în cererea de apel, potrivit cărora acțiunile realizate de către apelant, la fel ca și pretinsele inacțiuni invocate în ordin, nu se află în niciun raport de cauzalitate cu circumstanțele tragice ale incidentului vizat, Completul de judecată menționează că în cadrul anchetei de serviciu privind incidentul tragic produs la data de 30 iunie 2023, s-a constatat că angajații subdiviziunii respective nu au fost informați despre declanșarea semnalelor de alarmă, iar o parte dintre aceștia au aflat despre incident de la pasageri ori de la alți colegi, fiindu-le transmise doar indicații de evacuare a persoanelor, fără atribuirea unor sarcini concrete privind asigurarea ordinii și securității publice.

Astfel, în lipsa informării cu privire la declanșarea semnalelor de alarmă, nu doar apelantul, ci și ceilalți colegi ai săi nu și-au putut realiza obligațiile prevăzute de pct. 7 subpct. 12) din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409/2017, potrivit căruia, funcționarul public cu statut special este obligat să ia măsuri pentru apărarea vieții, sănătății, onoarei, demnității și avutului cetățenilor în cazurile în care acestea sunt amenințate de fapte ilegale sau de alte pericole, indiferent dacă se află în timpul sau în afara orelor de serviciu. Or, în contextul incidentului tragic produs, angajații aflați în serviciu în schimbul unității de control al frontierei din cadrul Sectorului Poliției de Frontieră Aeroportul Internațional Chișinău nu au întreprins toate măsurile prevăzute de lege pentru apărarea vieții cetățenilor aflați într-o situație de risc real, punând totodată în pericol și propria viață.

În aceste circumstanțe, concluziile instanței de fond privind individualizarea sancțiunii disciplinare sunt considerate corespunzătoare și relevante, or, în conformitate cu art. 59 alin. (5) din Legea nr. 288/2016, la stabilirea sancțiunii s-a ținut cont de gravitatea deosebită a consecințelor abaterii disciplinare, și anume decesul a două persoane în urma atacului armat din 30 iunie 2023, precum și de rolul esențial pe care reclamantul/apelant îl avea, în calitate de ofițer superior

operativ de serviciu al dispeceratului, în asigurarea fluxului informațional și coordonarea acțiunilor în cadrul situației de criză.

Prin urmare, consecințele grave și ireversibile ale incidentului justifică aplicarea celei mai severe sancțiuni disciplinare prevăzute de lege.

Complementar, instanța de apel consideră că relevante sunt și prevederile art. 6 alin. (5) din Legea nr. 288/2016, care statuează expres că funcționarul public cu statut special, indiferent de nivelul ierarhic la care își desfășoară activitatea, este responsabil personal de modul de îndeplinire a atribuțiilor și misiunilor stabilite legal, precum și de dispozițiile date subordonaților, răspunzând inclusiv pentru neglijențele și erorile comise.

Totodată, reieșind din dispozițiile art. 94 din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, concedierea constituie o măsură disciplinară extremă, aplicabilă în cazul încălcărilor sistematice ale disciplinei de serviciu sau al săvârșirii unei abateri disciplinare grave.

În acest context, având în vedere că omisiunile lui Diaconu Dorel în exercitarea atribuțiilor sale pe durata unei situații de criză au contribuit la compromiterea eficienței intervenției operative, Completul de judecată consideră că atât autoritatea publică pârâtă, cât și prima instanță a apreciat în mod justificat că fapta acestuia întrunește elementele unei abateri disciplinare grave.

Subsecvent, având în vedere că în prezenta cauză nu a fost demonstrată existența unor circumstanțe atenuante, iar abaterile disciplinare imputate reclamantului/apelant au avut consecințe grave asupra desfășurării operațiunilor de securitate din cadrul Aeroportului Internațional Chișinău, instanța de apel apreciază că angajatorul în mod întemeiat a dispus concedierea lui Diaconu Dorel măsura aplicată fiind una proporțională și justificată în raport cu faptele săvârșite.

În baza constatărilor detaliate expuse supra cu privire la circumstanțele de fapt ale cauzei deduse judecății, instanța de apel concluzionează că argumentele invocate de Diaconu Dorel sunt insuficiente și nu ating nivelul minim necesar pentru a răsturna soluția adoptată de prima instanță, actele administrative contestate bucurându-se în continuare de prezumția de legalitate și autenticitate, inclusiv sub aspect material.

Prin urmare, sancțiunea disciplinară aplicată a fost individualizată corespunzător și este proporțională cu gravitatea abaterii disciplinare constatate, motiv pentru care argumentele apelantului privind încălcarea principiului egalității în drepturi sunt neîntemeiate.

În același timp, este de menționat că în funcție de criteriile legale angajatorul stabilește care sancțiune urmează a se aplica, iar de rând cu aceasta, enumerarea sancțiunilor în Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din

cadrul Ministerului Afacerilor Interne nu obligă angajatorul să le aplice consecutiv, în ordinea enumerată, ci urmează să dea apreciere care sancțiune poate să fie aplicată în funcție de abaterile constatate.

Or, pentru o singură abatere disciplinară gravă polițistului de frontieră îi poate fi aplicată sancțiunea disciplinară „concedierea”.

Pe cale de consecință, Completul specializat consideră că contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel. Prin urmare, instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, iar hotărârea dată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

Instanța mai consideră important de remarcat faptul că apelantul utilizând calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul judiciar ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de Diaconu Dorel și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Corceac Sorin în interesele lui Diaconu Dorel.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 10 decembrie 2024.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei